

2012

В. 3971

ВАСИЛЬ ЩУРАТ.

В суздальській
:: :: тюрмі. :: ::

ЛЬВІВ 1916.

Накладом Комітету дівочої гімназії С. С. Василянок.
Друкарня „Діла“, Ринок 10.

1.

В монастирську тюрму
Сон до в'язня приходить ;
Перед очи йому
Ясний образ наводить.

Ніби десь то ще день
Ясномрійних пісень,
Тсй день здвигу-похода,
Той день міри для сил,
Той день проби для крил,
День цілого народа.
Ніби десь то вже й час,
Як почувось нараз
Із над Збруча до Сяну :
„В кого руки міцні,
Йди спасати в огні
Україну кохану!“
І він бачить, як в миг
Від стрільців січових
Зароїлось довкола ;
Як на лица їм ляг
Жар, що тлів ся в очах,

І споважнював чола.
І він чує, як щось
В його серци знайшлось
Невимовно велике...
Щось, що певно в свій час
Почували нераз
Його предки-владики...
Щось, чого він шукав...
І на чорний рукав
Сльоза золотом кане,
Сльоза — щастє, яке
На геройство тяжке
Є лиш вибраним дане.
При престолї в храму
Дає смілість йому
Передвічня ідея:
„Україна не вмре!
Тож пророцтвс старе,
Ще святого Андрєя.“
І сказав ворогам:
„Не тут місце є вам,
Не мій храм для потали!“
Задрожала гора
Святоюрська стара,
Вороги задрожали...

2.

В монастирську тюрму
Сон до в'язня приходить;

Перед очи йому
Ясний образ наводить.

Нїби десь то в ті дні,
Як він вже в чужині —
Не орлом в перелеті —
Опинивсь у Курян,
Що колись на поган
Були свідомі кметі.
Нїби в Курську вже він;
На заутренній дзвін
Встає, молить ся Богу,
Щоб за весь його біль
Зняв грсзу з рідних піль,
З України тривогу.
„Боже, — молить він — Ти
Свідомійший мети,
До якої прямую;
Та як воля Твоя,
Нехай вигнннцем я
Цїлий вік мій горюю;
Нехай сам я всіх лих,
Переслідовань злих
Заживу у неволи;
Аби лиш мій народ
З рідних хат загород
Не був гнаний ніколи;
Аби лиш мій народ
Зажив сам вже свобод
Вічно крадених в нього;

Аби він був щаслив;
Аби в щастю процвів —
За весь біль життя мого.
А коли за мала
Моя жертва ціла
І жадаю не в міву,
Позволь, Боже, нести
Й моїм братам хрести
Замість рідного краю!...“
І мов будить ся він
На заутренній дзвін,
І чує: „Позволяю!“

3.

В монастирську тюрму
Сон до в'язня приходить:
Перед очи йому
Ясний образ наводить.

Рано в'язень встає;
Як було, так і є,
Навкруги так похмарно!
Але в нього в душі
Ліпше небо в тиші —
Так в ній ясно, так гарно!
Рано в'язень встає;
Як було, так і є,
Переміни не слідно.
Але в нього в очах,
В його тихих річах

Повінь радості видно.
Преподобний Павло
Монастирське житло
Оглядає що днини.
Аж не вірить очам :
Чи ж се вязень той сам ?
Що причиною зміни ?
Кличе з братії двох,
Поучає обох
В своїй келії грізно,
Як слідити за ним,
За тим вязнем страшним,
Щоб не стало за пізно;
Щоб він вийти не міг
За келейний поріг
Серед ночі незначно ;
Щоб хтось спав під дверми
Й пильнував, як тюрми,
Його келії бачно.
Так їм сказано двом.
І сторожать кругом
Вязня всі без упину.
Бо для них тайна річ,
Що його в кожду ніч
Сон веде в Україну...

На сломин дня
св. Андрея Ап.
Р. Б. 1916.

— 7 —

Львівська державна
наукова бібліотека

№ 25695

Львівська бібліотека
АН УРСР
№ И 36 7614